

העלון השבועי של שבת

פרשת בא

מתוך ספריו, שיעוריו ושיחותיו של אברהם זגדון חיים הי"ו

"וישמע אלהים את נאקתם" - לפני שהם התחילו לזעוק ולקרוא לשם יתברך לא היה כלום... הקדוש ברוך הוא אמר: אני לא שומע כלום, הם לא מדברים איתי, לא מתפללים, אני לא יכול לעשות כלום, לא יכול להוציא אותם מתחת סבלות מצרים... למה?... ככה כתוב (תהלים סח): "תנו עז לאלהים" - תנו עז... תנו כח להשם יתברך... אומר הקדוש ברוך הוא: תנו לי כח בשביל להוציא אותכם, תפתחו את הפה שלכם ואז אוכל להוציא אותכם, אני אוכל להוציא את עצמי, אם אתם לא פותחים את הפה שלכם, אני לא יכול לצאת ממצרים, אני במצרים... הקדוש ברוך הוא במצרים... למה?... בגלל שהפה שלכם סגור... תפתחו את הפה שלכם ואתם יוצאים... אם אתם יוצאים - גם אני יוצא... אנחנו זה אותו אחד... הקדוש ברוך הוא וישראל הם אותו אחד... רק שישראל באו לעולם הזה בשביל לפתוח את הפה ולדבר... לעבוד... רק ישראל יכולים לדבר ולהתפלל... והוא אומר לנו: תפתחו את הפה ואז אני יוכל לפתוח את הפה, תפתחו את הפה שלכם ואני אפתח את הפה שלי... כי ישראל והקדוש ברוך הוא הם אותו אחד... יש אחד בפירוד למטה אלו ישראל... ויש אותו אחד באחדות למעלה וזה הקדוש ברוך הוא... ושמה למעלה הוא מחכה אותנו... בלי שאנחנו נתפלל ונדבר אז כביכול אין דיבור ותפילה גם למעלה... והוא יתברך מחכה לדיבור שלנו... לתפילה... ועל ידי התפילה והשיחה אנחנו יוצאים ממצרים.

ג.

הגלות... זה בגלל שהידיים רחוקות מהראש... בספר שופטים מסופר על גדעון שהיה צריך לבחור לוחמים לצאת איתם למלחמה... הוא עשה להם מבחן... לקח אותם למעיין וביקש בהם לשנות... מתוך עשרת אלפים אנשים הוא בחר רק בשלוש מאות... במי הוא בחר?... באנשים שהרימו את המים בידיים אל הפה... את מי ששתה ישיר עם הפה בלי הידיים הוא שחרר מהצבא... הוא לקח רק את מי שקישר את הידיים שלו לפה... רק את מי שהרים את הידיים שלו אל הראש... רק איתו היה מוכן גדעון לצאת למלחמה.

למה?... מה זה לקשר את הידיים לראש?... זו התפילה... ככה כתוב על משה רבנו (שמות יז): "ויהי ידיו אמונה" - תרגם אונקלוס: "פרש אותן בתפילה" - מה זה 'פרש'?... הרים... הוא הרים את הידיים... קישר אותם למעלה... לראש... זו התפילה.

ד.

אפשר להבין את העניין הזה של הראש והידיים לפי ההתנהגות של התינוקות... התינוק... כשהוא ישן - הוא יושן עם הידיים למעלה... צמוד לראש... מה זה הידיים האלו?... קודם הבריאה הכל היה אחד... אור אין סוף... בספרים קוראים לזה 'י עליון... נקודה... נקודה עליונה ששם הכל אחד... כל מה שיש בעולם נכלל בנקודה אחת... והקדוש ברוך הוא ברא את העולם הזה בשביל לגלות את הכבוד שלו... את המלכות שלו... את המידות שלו... ככה כתוב בספרים הקדושים... וכשהכל אחד - אי אפשר לגלות כלום.

מה עשה הקדוש ברוך הוא?... הוא ברא את העולם הזה... הוא עשה פירוד... הבדלה... הבדלה בין שמים לארץ... בין אור לחושך... בין ימין לשמאל... זה השתי ידיים... מי אלו השתי ידיים?... הם ה-י' העליון

א.

בזכות התפילה יצאנו ממצרים... הקדוש ברוך הוא חיכה לשמוע אותנו... הוא רצה לשמוע את התפילה... ובהתחלה לא היתה תפילה, כמובא בספר ליקוטי מוהר"ן בתורה מה': "גלות מצרים היה שהדיבור היה בגלות" - מה זה לא היתה תפילה?... הפה היה סגור... בגלל זה העבודה זרה של מצרים היה הכבש... למה כבש?... מה עושה הכבש... הכבש אוכל את כל השדה כמובא בגמרא (בבא קמא נה): "שהכבש מועד תמיד מחמת שהוא אוכל הכל... מה זה השדה?... זו התפילה, ככה כתוב (בראשית ב'): "שיח השדה" - 'שיח' זו שיחה... זה דיבור... זו התפילה... וכן הוא ביצחק אבינו כמו שכתוב (בראשית כד-טג): "ויצא יצחק לשוח בשדה" - והכבש אוכל הכל... את כל השדה... את כל התפילה... הוא לא משאיר תפילה בשדה... לא משאיר שיח ודשא... הוא אוכל הכל... ועל כן הוא היה העבודה זרה של מצרים... העבודה זרה של מצרים היה - לא להתפלל... לא לקרוא אל השם יתברך.

ועל כן קודם יציאת מצרים צווה הקדוש ברוך הוא לישראל לקחת כבשים ולקשור אותם אל המיטה וכל זה לעיני המצריים... מה זה?... הקדוש ברוך הוא אמר לישראל תהיו כמו הכבשים... הכבש כל היום בשדה אוכל הכל... כך תהיו גם אתם... תפתחו את הפה ותתפללו... תשיחו לפני... תדברו... אני לא שומע אתכם... וביקש הקדוש ברוך הוא לקשור את הכבש למיטה שלושה ימים... למה שלושה ימים... כי את התפילה שלנו אנחנו צריכים לקשר לשלושה... לאברהם יצחק ויעקב... ועל כן בכל תפילת שמונה עשרה אנחנו מתחילים: "אלקי אברהם, אלקי יצחק ואלקי יעקב" - דבר ראשון שעושים זה לקשר עצמנו לשלושה האלה... לצדיקים האמתיים... הם השבת של העולם... אברהם יצחק ויעקב... וזה העניין של א"ז... כשאנחנו מקשרים את עצמנו לאברהם יצחק ויעקב... לשלושה... אנחנו מקשרים עצמינו לא"ז... מה זה א"ז?... זה דבר שהוא למעלה מהזמן... א"ז זה: היה, הווה ויהיה, כמובא בדברי המהר"ל מפראג זיע"א (גבורות ה'; מז): "לשון א"ז מורה על העתה המיוחד שאין בה חלוק זמן כלל וגו' כי מילת א"ז בא על העתה שהוא נבדל מן הזמן, ולפיכך באה המילה הזאת על העבר והעתיד כאחד, ודברים אלו מופלגים מאד בחכמה. ובשביל כך היה ראוי לשבח את הקדוש ברוך הוא במילת א"ז... - ועל כן ביקש הקדוש ברוך לקשור את הכבש שלושה ימים... הוא ביקש את התפילה... תהיו כמו כבשים הוא אמר... ותקשרו את התפילה שלכם לא"ז... לשבת הגדול... לאברהם יצחק ויעקב... תקשרו את עצמכם לצדיקים האמתיים שהם למעלה מהזמן והמידות.

ב.

ובהתחלה... הפה היה סגור... לא היתה תפילה אלא רק עבודה קשה עם הידיים... כל היום בחוץ תחת השמש עובדים קשה עם הידיים, ככתוב (שמות א'): "וימררו את חייהם בעבודה קשה" - והפה היה סגור... מה עשה הקדוש ברוך הוא?... הוא שלח עור מכות ומרירות... עד שהיתה צעקה גדולה, ככתוב (שמות ב'): "ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה" - הם התחילו לצעוק ולזעוק... התחילו לפתוח את הפה... נפתח הפה שיכול עכשיו להתפלל... ואז כתוב (שמות ב):

עכשיו... הבן אדם... הוא נמצא רק בעולם הזה... רק בעולם של הידיים... ידיים זה פירוד... זכר נקבה... ימין שמאל וכו' וכו'... אם הוא רק עם הידיים למטה אז הכל הולך רק לפי הטבע... יש פעם טוב ופעם רע... פעם קצת יותר קל ונחמד ופעם קשה ומר וכו'... חיים של העולם הזה כמו שיש לכל בן אדם... כי לא יהיה אדם אחד בכל העולם כולו שיוכל להגיד שהוא ניצל מייסורי העולם הזה... לכולם יש ייסורים וצרות... וזה בחינת מצרים.

העולם הזה שייך לקדוש ברוך הוא... הוא יתברך ברא הכל... אם הידיים לא מקושרות לראש... אם ישראל לא מקושרים לקדוש ברוך הוא... על כל מה שאנחנו אוכלים בעולם הזה נצטרך לשלם... מה זה לשלם? עבודה עם הידיים... כל מה שרוצים לקחת מהעולם הזה צריכים לעבוד בשבילו... אתה רוצה אוכל? תן לי את הידיים שלך... אתה רוצה בית? תן לי את הידיים שלך... תן לי עבודה עם הידיים... זה מצרים... זה פרעה... אתה לא רוצה פרעה? תקשר את הידיים לראש... מה זה? תתפלל... תעבוד עם הפה שזה בחינת (בראשית כז): "הקול קול יעקב"... צריכים להתפלל ולא בשביל לקבל משהו מהקדוש ברוך הוא - כי זה כמו שוחד... רק צריכים להתפלל בשביל לצאת ממצרים... רק בשביל לקשר את הידיים שלנו לראש... רק בשביל לקשר את עצמנו לקדוש ברוך הוא... ל-י' העליון... לעצמנו שנמצא למעלה בעולם שהוא כולו טוב.

וכשהאדם יתפלל רק בשביל להיות מקושר להשם יתברך... לא בשביל לקבל משהו... הוא לאט לאט יחזיר את הידיים להיות צמודות לראש... כמו התינוק... הוא יחזור להיות מקושר לראש... לחכמה... לפלא העליון... לעולם שהוא כולו טוב... זה כמו לחזור לבית... להחזיר את הידיים לראש זה שבת... בשבת לא עובדים... אין עבודה... יש נחת... הכל מוכן... "אל יצא איש ממקומו ביום השיבעי" (שמות טז)... "אם תשיב משבת רגליך"... הרגלים שבות לבית... רגלים... ידיים... עינים וכו' הכל זו אותה בחינה רק כל פעם בשם אחר... שבת זה כמו התינוק שיושן במתיקות... בעונג... בלי צרות של העולם הזה... הוא מקושר לעולם שהוא כולו טוב... אין עבודה... אין מצרים... אין כלום... רק 'עונג שבת'.

שהיה כולו אחד - וכשהוא בפירוד והבדלה אז זה השתי ידיים... כל יד זה חמש אצבעות... חמש וחמש, ה' ו-ה' - וביחד הם ה-י' העליון שהוא כולו אחד.

ה-י' הזה... הוא הפלא העליון שהוא כולו רחמים וחסדים... הוא החכמה העליונה... האור הגדול... אור הגנוז.

והתינוק... כשהוא ישן עם הידיים שלו למעלה... ליד הראש... הראש הוא אחד - זה ה-י' העליון... החכמה... והידיים של התינוק מקושרות לשם... לראש שלו... למה?... כי אין לו בעיות... הוא עדיין לא נכנס בתוך השכל והדעת של העולם הזה... בעולם הזה יש כמה וכמה צרות ובעיות לכל אחד... יש דין... יש מרידות... וזה מחמת שהידיים הם בפירוד... וכשהם בפירוד הן צריכות לעבוד קשה בעשייה של העולם הזה... ויש חלל הפנוי ביניהן... בין ימין לשמאל... בחלל הזה נכנסים הדינים והצרות... והתינוק עוד לא נכנס בתוך הסיפור של העולם הזה... של הדינים... על כן הוא ישן במתיקות... בלי בעיות... אין לו את העולם של הדינים והצרות... הוא ישן... רגיל... בלי חכמות... בלי כלום... בנחת... וכל זה מחמת שהוא עדיין מקושר לעולם העליון... ועל כן... הידיים שלו שהם עולם העשייה הם ליד הראש... הם עדיין מקושרות לראש... ל-י' העליון... לעולם למעלה.

התינוק... בהתחלה... הוא רואה רק צבעים... כחול, אדום, לבן, ירוק... הוא רואה את התורה בכל מיני צבעים... זה בחינת עולם הבא... וככל שהוא גודל וחי יותר זמן בעולם הזה... ככה הוא נכנס יותר ויותר באווירה של העולם הזה... בחכמות של העולם הזה... ולאט לאט הוא יוצא מהגן עדן... הראש שלו יוצא מגן עדן... בהתחלה כשהוא בתוך הרחם - הוא אוכל וישן באותו זמן... זה כמו העולם הבא - אין שם זמן... אין זמן של אכילה וזמן אחר של שינה - אלא זה אותו זמן כי שם הוא למעלה מהזמן... אחר כך כשהוא בא לעולם הזה הוא אוכל בהתחלה חלב... ולאט לאט הוא מתחיל לאכול מהאוכל של העולם הזה... מים, פירות, לחם, אחר כך בשר... וכל זה מכניס לו בראש את העולם הזה... העולם של הפירוד וההבדלה... העולם של הדינים... עד שהוא גדל וגדל ויוצא לגמרי מהגן עדן ונמצא כל כולו בעולם הזה... הוא שכח מה-י' העליון... מהעולם העליון... יש לו עכשיו רק את העולם הזה.

מה זה רק העולם הזה?... זה מצרים... רק ידיים... עובדים עם הידיים... עובדים קשה בעולם הזה... וכאלו זה החיים... ככה... צרות... ייסורים... בלאגן... ככה זה... וזה מצרים... הידיים נמצאות למטה וזה בחינת (בראשית כז): "והידיים ידי עשו" - כשיש רק ידיים זה בחינת עשו... רק עולם הזה... וכאן יש דינים ומרידות בבחינת "וימררו את חייהם בעבודה קשה".

אברהם אוהבי

"פרעה לא הבין שהעיקר בעבודת ה' זה כשאתה לומד תורה ופתאום הילד בוכה, ואחרי זה צריך לנקות אותו... וגם הזקנים מפריעים, יש להם בקשות, 'תעשה לי, תביא לי'... ואחד כזה שלומד תורה עם כל הבלאגן הזה - הוא נקרא אוהב את ה' באמת... העיקר זה שמפריעים לי... פרעה לא הבין, חשב שצריך לפרוש מהעולם..."

(אברהם זגדון חיים הי"ו)

המלך המרומם לבדו מ-'אז'

"והכל בזכות השלום, דבר פשוט מאוד מאוד, בסך הכל תהיה בשלום! זה הכל, אל תיתן לעולם להטעות אותך, תסתכל על התכלית, מה עיקר ומה טפל. תפסיק לחשוב על הרע, ותראה שבזמן קצר - אתה לא תכיר את עצמך, אתה תשתנה באמת, כל כולך, אתה תרגיש משהו חדש, חדש בתוכך דבר שלא הכרת מעולם... נבט ירוק חדש, דבר נפלא באמת - רק תהיה בשלום, זה הכל... כי לפעמים נדמה לאדם שהדרך מאוד מאוד ארוכה וקשה, זה נכון! אבל רק למי שעדיין לא עשה שלום בין שני הפכים שלא חוברו עדיין, אז יש הרבה "מקום", יש הרבה דרך בין שני הנקודות, יש הרבה זמן ובעיות, כי רק אתה הוא זה שבוחר או בדרך של "אז" - הדרך הקלה והפשוטה, דרך השלום הפשוט, דרך האהבה לכל הברואים... כי כל הדרכים נמצאים אצלך, אתה כולל את כולם, אתה כבר כולל את כל החלקים של השלם, חיברת את ה-"ז" עם ה-"א"... הכל תלוי רק בך..."

(אברהם זגדון חיים הי"ו - 'אור זרוע', חלק ג')

כניסה ויציאה

אלה שנטערו במצרים ומתו ידעו שמצרים היתה ה' בעצמו ממש, וזאת הסבה שמשנה הוציא אותם מהר, נראה לכם ש-ה' לא יכול להוציא אותם לאט? רואים מפה שהם ידעו שמצרים זה ה', יהודי פשוט זה יהודי שיודע שמצרים זה ה' ואפילו שהוא יודע את זה הוא יוצא ממצרים.

ויש הרבה פרושים שעסקו בענין החפזון ביציאת מצרים, אבל יש מקום אחר לגמרי והוא ענין מדרגת הדעת של בני ישראל באותה תקופה שהיו דור דעה וידעו הרבה מאחדות ה' יתברך, וזה למרות שהיו מהם שעבדו עבודה זרה, שהרי עבודה זרה של אז היתה נהגת בשתוף להקב"ה כביכול, ולא שהיו אפיקורסים כמו שחושבים. ועם ישראל ידעו שמצרים היא חלק בלתי נפרד מאחדותו של ה' יתברך, ובגלל זה שאלו את עצמם בשביל מה צריך לצאת אם הכל זה הוא יתברך, עד שכביכול נצרה ה' יתברך להכות את מצרים הינו להכות את עצמו כביכול, וזה כדי לשבר את דעת אחדות ה' שהיתה בקרב בני ישראל ורק על ידי זה יכול היה להוציאם ממצרים.

וברוך ה' היו מבני ישראל כאלה שלא היו צריכים בכלל את האפקט של עשרת המכות כדי להשתכנע לצאת ממצרים, כי מרב אהבתם ובטולם לה' יתברך הם קימו בפשיטות את צווי משה לצאת ממצרים, וזה למרות שהיה להם כח להסביר מדוע אפטר להשאיר במצרים, וזה כח הפשיטות של היהודי שלמרות שיודע שהקב"ה נמצא בכל מקומות הטמאה, עדין הוא לא יפגס לשם ביזמתו, ואדרבה הוא יתאמץ מאד לפרש משם. פי עקר גלוי אחדות ה' נובעת דוקא משבירתה לשני מקומות שונים, ונמצא שדוקא על ידי היציאה מהמקומות שהם בבחינת מצרים אפטר בסוף לחזור אליהם עם זכרון של ה' יתברך ואחדותו ולגלות שם את הקב"ה.

וזה הכלל לכל אחד גם היום ממש, בתוך עצמו, בתוך החיים שלו, דהיינו שהאדם צריך לשמור על האיזון בין שני סוגי המקומות, כמו לדוגמה שיש את הבית ויש את חוץ לבית, וכשהאדם יוצא מהבית הוא לא יודע שהוא יוצא אל הבית בעצמו בצורה אחרת, ובגלל זה יש מזוזה בפתח, להזכיר לו שהוא לא זז, אפילו שהוא חושב שהוא יוצא ונכנס הוא באמת לא זז, רק השכל שלו מדמיין

שהוא זז, ולכן במזוזה יש את המילה 'זז' ו-'זוז' אבל היא קבועה. האדם צריך לדעת שכשהוא הולך לעבודה או לכל מקום - הוא הולך לתוך עצמו, הוא מסדר את הבית שלו, הוא יוצא מהבית כדי לחזור לבית אחרי שהוא תיקן את הבית. ככה בדיוק היה עם מצרים, מצרים וארץ ישראל זה אותו מקום ממש, הם לא רצו לצאת כי הם ידעו את זה, הם היו דור דעה, ואם בן אדם היה יודע שהבית והחוץ זה אותו מקום הוא לא היה יוצא, הוא לא היה רוצה בכלל לזוז, ולכן הקב"ה הסתיר את הדעת הזאת היום. וצריך להיות חכם גדול כדי להמשיך את הדעת הזאת בלי שהיא תזיק לאדם, בגלל זה צריך לשמור על השולחן ערוך, השולחן ערוך זה הגבולות של האדם בתוך ההבדלה בין החוץ לפנים, ובאותו זמן חשוב ללמוד ולדעת שזה אותו מקום.

רק אדם שיש לו את הדעת של שתי התורות האלה יוכל לגלות את הקב"ה באמת, יוכל לגלות את עצמו באמת, יהודי אמתי זה אחד שיודע את הדעת האמתית וגם עושה לה גבול.

מי יכול להגיד היום שהוא יצא ממצרים? רק אחד שהולך בשתי הדרכים האלה יחד, גם שומר על מצרים וגם יוצא ממצרים כל הזמן, אין יציאת מצרים בלי מצרים, אין לידה בלי רחם, אין צדיקים בלי רשעים, צריך לזכור את זה, בגלל זה אדם צריך לשמור תמיד על הזיכרון שהוא עדיין לא יודע כלום למרות שהוא בעל השגה, כמו שאמר רבנו רבי נחמן מברסלב שכל שנייה אצלו היא משהו אחר, הצדיק האמתי לא סובל שהכל בסדר, שהכל הולך כמו שצריך, אם הוא רואה שהכל נוח הוא עושה בעצמו בלאגן, הוא בונה את מצרים כדי לשבור את מצרים, הוא עושה שינוי כל הזמן, הוא נכנס תמיד למצב שהוא עוד לא התחיל כלום, וככה האדם צריך לחיות, לשמור על שתי הדרכים האלה, ולהיות חזק לא להימשך יותר מדי לדרך אחת, ועל ידי זה הוא באמת יוצא ממצרים.

ויהי רצון שנזכה לראות את היופי האמתי שלנו ונגלה את נקודת עצמנו השלם מתוך כל המקומות והמעשים ומתוך כל אדם באשר הוא, אמן ושבת שלום לכל בית ישראל הקדושים והטהורים.

תורת חסד

"ואיך אנחנו יודעים שהיהודי לא עשה עבירות? על ידי מה שאמר הבעל שם טוב: 'שלא שייך עוונות ליהודי'... היהודי לא עשה עבירות, ואגיד לכם סוד, כתוב: 'הקב"ה לא שולח לאדם ניסיון אלא אם כן הוא יכול לעמוד בו' (כתובות לג' ע"ב), ואם אדם נפל - זה סימן שזה לא היה הניסיון שלו... ואם הניסיון לא היה שלו - הוא לא חייב כלום. רואים מפה שכל העבירות שאנשים נפלו לא היו שלהם, בגלל היכלי התמורות, אפילו שרואים כאילו שהוא ('היכלי התמורות') לא דבר טוב - הוא כן טוב, כי הוא מוציא את היהודי מהחיוב, ורואים בסוף שהיהודי לא עשה כלום..."

(אברהם זגדון חיים הי"ו - שיעור ר"ח סיון בשיבה תשע"ה)

"אין מציאות לעוון כלל, כי באמת ה' יתברך ברא הכל, ולמה ברא יצר הרע בעולם? ודאי הוא לטובה, והאדם מחשב וחומד בלב לעבירה, ומי פעל זו המחשבה והחשק שלו? הוא נמשך מעומק ראשית חשקו, ומאחר ששורש עומק ראשית שלו דבוק בהשם יתברך נמצא אותו הטעם בפעולות אלו, שהיה להשם יתברך אותו הטעם גם כן לעומק ראשית שלו הנעלם, שהוליד אותם מחשבות ורצונות בקרבנו, ונמצא אינו עוון כלל מאחר שהוא כרצון ה' יתברך..."

(רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א - "דובר צדק", אות ד')

"ישראל קדושים הם אפילו בעלי העבירות, שמילוי הרצון שלהם אפילו לדבר עבירה נקרא קדושה..."

(רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א - "ליקוטי מאמרים", אות טז')

לרפואת:

אילן אליעזר בן לולה
איתמר בן שושנה
שרית בת שושנה

שמעתי שאמר, שהעולם לא הבינו בכלל את ענין הביטול. שחושבים שכאילו ביטול זה להיות עניו, ביטול של הגוף, או ביטול של תאוות וכדומה. וכל אלה, באמת הם התחלה טובה, אבל לא לזה התכוון רבנו (רבי נחמן מברסלב זיע"א) בכלל.

ענין הביטול הוא משהו אחר. ואמר אברהם זגדון חיים הי"ו: "החיים האמיתיים הם כשאין כלום. ואם יש לאדם איזה ציור, הציור הזה חייב למות בסוף. ובגלל זה גם האדם מת, בגלל שיש לו ציור. וכל מה שהאדם רואה בעולם - גם שרואה את עצמו - זה הכל ציור ודמיון. ועיקר הבעיה היא, שהאדם הוא זה שמכניס לעצמו את הדמיון: הוא חושב שהוא מכיר את עצמו, ומה שהוא מכיר זה רק מה שהוא רואה במראה. ובאמת, יש לו בתוך עצמו, עוד אדם שהוא העתיד שלו, ורק הוא יכול לעזור לו. ובשביל להכיר את האדם שבפנים, את 'עצמו' האמיתי שבפנים, צריך ביטול אמיתי".

ואמר לנו כמה פעמים: "אדם, כדי להגיע לביטול הזה, שלא יבקש כלום. אם לא יבקש, ושותק והולך בחיים רגיל, יהיה לו הכל. ואם יבקש - יהיה לו רק את מה שמבקש ולא יותר". ונתן משל על זה. משל לאדם שגנבו לו כסף, והוא הולך עצוב ופגוע כמי שחרב עליו עולמו, ועושה חשבונות עם עצמו. אם היה לו 'דעת', שהיה יודע שהקב"ה אחד בטוב וברע - בסוף יהיה כמו אדם ששם את הכסף שלו בבנק, ובסוף יחזיר לו הקב"ה ממונו עם ריבית. וזה מה שיצאו בני ישראל ממצרים ברכוש גדול. ואם ילך לפי החשבונות - ילך איתו הקב"ה לפי חשבונותיו. וזה בחינה של מה שאמרו בזוהר על הפסוק: "אלה תולדות נח נח" - 'למה נח תרי זמני (פעמיים)? אלא כל צדיק וצדיק די בעלמא אית ליה תרין רוחין, רוחא חד בעלמא דין ורוחא חד בעלמא דאתי, כביכול יש לו שני בני אדם, אחד למטה ואחד למעלה'.

כְּשִׁיפְתָּחוּ הַעֵינַיִם שֶׁל הָאָדָם - הוּא לֹא יוּכַל לְרַאות רַע. אֶמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל, שְׁלִילֵדִים הַקְּטָנִים יֵשׁ דְּבוּר שְׁאֵין בּו חֲטָא. הַיְלָדִים הָאֵלּוּ... זֶה הָאָדָם בְּעַצְמוֹ. כְּשִׁיפְתָּחוּ עֵינָיו הוּא יִרְאֶה שְׁאֵין בּו חֲטָא.

הוא יִרְאֶה שֶׁהוּא נָקִי לְגַמְרֵי.

וְלַפְעָמִים זֶה טוֹב לְבָכוֹת. בְּן אָדָם בּוֹכָה בְּגִלְל שְׁיֵשׁ אֶצְלוֹ הַעֲלָמָה וְהַסְתָּרָה שֶׁל הַיְפֵי שֶׁל עַצְמוֹ.

כְּשִׁיט אֶצְלוֹ הַסְתָּרָה וְהַעֲלָמָה שֶׁל הַטּוֹב שְׁלוֹ - הוּא לֹא יְכוֹל לְרַאות בְּרוּר, הוּא לֹא יְכוֹל לְרַאות שְׁיֵשׁ כְּבָר הַכֹּל, הוּא לֹא יְכוֹל לְרַאות שֶׁהַכֹּל כְּבָר מוֹשֵׁלָם. כְּשִׁיט אֶצְל הָאָדָם הַסְתָּרָה שֶׁל הַצְדִּיק... הוּא רוֹאֶה וּמְרַגֵּשׁ אֶת כָּל הַחֲסָרוֹנוֹת וְהַרַע וְהַהֲרַס שְׁיֵשׁ לוֹ בְּחַיָּו בְּפָרֵט וּבְכָל הָעוֹלָם בְּכֻלָּל. הָאָדָם בּוֹכָה בְּגִלְל הַצָּרוֹת...

אֲבָל - לַפְעָמִים זֶה טוֹב מְאֹד לְבָכוֹת כִּי הַבְּכִי בָּא לְאָדָם בְּגִלְל שְׁאֵין בּו גְלוּי שֶׁל הַצְדִּיק - בְּגִלְל זֶה הוּא בּוֹכָה... וְעַל דִּי הַבְּכִי - הוּא מְגַלֶּה וּמְפָרֵס אֶת הַטּוֹב שְׁלוֹ בְּתוֹךְ עַצְמוֹ, הַבְּכִי שְׁלוֹ מוֹצִיא אֶת הַצְדִּיק מִהַסְתָּרָה וְהַעֲלָמָה שְׁלוֹ. כְּשִׁיט אֶדָם בּוֹכָה - כָּל הַרְגֵשׁוֹת וְהַמְדוּת שְׁלוֹ צָפִים וְיוֹצְאִים לְבַחוּן, פְּתָאוּם הוּא מְרַגֵּשׁ וְרוֹאֶה כָּל מִדָּה וְכָל רְגֵשׁ שְׁיֵשׁ בּו, הַכֹּל עוֹלָה וְצָץ. כְּשֶׁהַכֹּל עוֹלָה וְיוֹצֵא... הַטּוֹב שֶׁל הָאָדָם יוֹצֵא וּמְתַגַּלֶּה גַם כֵּן.

אֶמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל: "כָּל הַמְתַאֲבֵל עַל יְרוּשָׁלַיִם זוֹכֶה וְרוֹאֶה בְּשִׂמְחָתָהּ". "זוֹכֶה וְרוֹאֶה?"

הֵיו צְרִיכִים לוֹמַר: "יִזְכֶּה לְרַאות". מֶה זֶה "זוֹכֶה וְרוֹאֶה"?

כְּאֵלו שְׁרוּאָה עֲכָשְׁיו בְּרַגַע זֶה מְמַשׁ. כָּל מִי שֶׁבוֹכָה עַל יְרוּשָׁלַיִם - הַבְּכִי שְׁלוֹ מוֹצִיא וּמְגַלֶּה אֶת הַנִּקְדָּה שֶׁל הַצְדִּיק שֶׁנִּמְצָאת אֶצְלו, הַבְּכִי שְׁלוֹ מְצִיף וּמְגַלֶּה אֶת הַטּוֹב וְהָאוֹר שְׁיֵשׁ בּו.

וְהָאוֹר הַזֶּה - זֶה הָאוֹר שֶׁל הַעֵינַיִם. כְּשֶׁהוּא בּוֹכָה עַל הַצָּרוֹת שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, עַל הַצָּרוֹת וְהַחֲסָרוֹנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם... מְתַגַּלֶּה הָאוֹר וְהַטּוֹב שְׁלו - וְאֵז נִפְתָּחִים עֵינָיו וְהוּא יְכוֹל לְרַאות בְּאֵמֶת. הוּא יְכוֹל לְרַאות וְלַהַסְתַּכֵּל עַל עַצְמוֹ וְעַל הָעוֹלָם עִם הַטּוֹב שְׁלו. וְכִשְׁנִפְתָּחִים עֵינָיו וְהוּא מְסַתַּכֵּל עִם הַטּוֹב שְׁלו - הוּא יִרְאֶה רַק טוֹב, רַק שִׂמְחָה וְאוֹר. וְעַל כֵּן הוּא זוֹכֶה וְרוֹאֶה, רוֹאֶה עֲכָשְׁיו בְּשִׂמְחַת יְרוּשָׁלַיִם.

שִׂמְחַת יְרוּשָׁלַיִם - זוֹ הַשִּׂמְחָה שֶׁל עַצְמוֹ.

שִׂמְחַת יְרוּשָׁלַיִם - זֶה כְּשִׁיט דַּעַת שְׁלָם בְּאָדָם.

אהבת ישראל

"ואמרתי לו שיפסיק לחשוב על עצמו שהוא צדיק בשמים - ושאר עם ישראל לא... אמרתי לו שאצלי אין חילוני או לא... יהודי זה יהודי, ורואים כאן בכמה תורות (בספר 'ליקוטי מוהר"ן' לרבי נחמן מברסלב זיע"א) כמה הקב"ה אוהב את היהודי, עד שהקב"ה מניח את היהודי על הראש שלו, היהודי מעל ה' כביכול - מרוב אהבת ה' עליו..."

(אברהם זגדון חיים הי"ו - שיעור ר"ח כסלו בשיבה תשע"ו)

"יפה שעה אחת שחברים יושבים ביניהם, ויקרה היא כלימוד כמה וכמה פרקי משניות, ואפילו כשלא מזדמן להם לדבר דברי תורה..."

(האדמו"ר מסלונים זיע"א - "תורת אבות" סימן עז')

ספר נצח החיים

להזמנות:

054-748-4966

סיפור לשבת

בימי הבעל שם טוב הקדוש זיע"א היה איש אחד, שמצא כתוב בספרים, שאדם הנזהר ארבעים יום רצופים מלדבר דברים בטלים, תשרה עליו רוח הקודש. עשה

האיש כך. כשכלו ארבעים היום ורוח הקודש לא שרתה עליו, עמד ונסע להבעש"ט הקדוש לשאול ממנו פשר הדבר. כשהגיע אל הבעש"ט והציע לפניו את תמיהתו.

שאלהו הבעש"ט: "האם התפללת וקראת תהלים באותם ארבעים יום?".

השיב האיש: "בוודאי! תהלים כל יום ושלוש תפילות ביום!".

"ותורה למדת?" - הוסיף הבעש"ט לשאול.

"בוודאי" - השיב האיש.

ענה ואמר הבעש"ט: "אם כן, יש לומר: שבכאן (בתפילות ולימוד התורה שלך) היו 'הדברים בטלים' שלך..." - והבן היטב.